

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ!...

ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ

Το διήγημα αυτό του μεγάλου Αμερικανού συγγραφέως "Εντγάρ" Άλλαν Πόε, είνε από τὰ ανέκδοτά του και έντελώς άγνωστο. Βρέθηκε στα χειρόγραφα του, χρόνια μετά τὸ θάνατό του και δημοσιεύθηκε σ' ένα μικρὰς κυκλοφορίας και θραυύβιον άμερικανικό περιοδικό, από τὸ όποίο κρ' τὸ μεταφράζουμε σήμερα χάριν τῶν άναγνωστῶν μας.

"Ένα άπόγευμα, περνῶντας άπ' τήν όδὸ Μπάριγκτων, είδα στήν προθήκη ενός παλαιοπωλείου μιά μικρή κασσετίνα, πὸν τράβηξε άμεσα τήν προσοχή μου. Ἡ κασσετίνα αὐτή, άπό σκαλισμένο έβενο, στολισμένη στις γωνίες με χρυσά κομμήματα, ήταν πραγματικό άριστούργημα, έργο λεπτής και ύπομονετικής δουλειάς, γιά τήν όποία μοναχα οι παλαιοί τεχνίται ήσαν ίκανοί. "Αν και τήν έποχή εκείνη δέν θρισκομουν σέ καλή οικονομική κατάσταση, δέν μπόρεσα ν' αντισταθῶ στὸν πειρασμό νά μπῶ στὸ παλαιοπωλείο, γιά νά ρωτήσω τήν τιμή τοῦ κομψοτεχνήματος αὐτοῦ. Τὸ ποσὸν εὐτυχῶς πὸν μὸν ζήτησε ὁ καταστηματαρχης γιά τήν κασσετίνα ήταν τόσο άσήμαντο, ὡστε τήν άγόρασα άμέσως, χωρίς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

"Α, κύριε, μὸν εἶπε ὁ παλαιοπώλης, ένῶ τήν δίπλωνε σ' ένα κομμάτι χαρτί, έπρεπε νά γνωρίσετε εκείνον πὸν μὸν τήν πούλησε... Δέν είδα στή ζωή μου πὸν παράξενον άνθρωπο... Και άμφιβάλλω πολὺ αν θά θασανίστηκε στὸν κόσμο άλλος άνθρωπος σάν κί' αὐτὸν γιά νά παραδώσει τήν ψυχή του...

— "Από τί πέθανε; ρώτησα με περιέργεια.

— Τὸν σκότωσε τὸ φαντασμά του! μὸν άποκρίθηκε ὁ παλαιοπώλης.

Τ' άκατανόητα αὐτὰ λόγια τοῦ καταστηματαρχου, άντι νά με κάλουν νά γελάσω ή ν' άνασηκώσω τούς ὤμους μου, ζύπνησαν άπεναντίας στήν ψυχή μου τήν άκατανίκητη κλίσι μου πρὸς τὸ ὑπερφυσικό, τὸ άπίθανο, τὸ φανταστικό!... Με κρυψε ή νοσηρή περιέργεια νά μάθω τήν ιστορία τοῦ άνθρώπου πὸν τὸν σκότωσε τὸ φαντασμά του... Παρακάλεσα λοιπον τὸν παλαιοπώλη νά μὸν δώσει περισσότερες πληροφορίες, κί' εκείνος μὸν άφηγήθηκε με μεγάλη προθυμία τήν πὸν παράδοξη ιστορία πὸν έτυχε ν' άκούσω στή ζωή μου:

Πρὶν άπό τρία περίπου χρόνια, ένας ψηλόςωμος, ὡχρὸς και άσθενικός άντρας, παρουσιάστηκε στὸν παλαιοπώλη και ιδιοκτήτη τοῦ τετραώροφου σπιτιοῦ πὸν θρισκότανε πάνω από τὸ μαγαζί του, και τὸν ρώτησε αν είχε νά του νοικιασει ένα έπιπλωμένο δωμάτιο. Κατὰ σύμπτωση, ὑπήρχε διαθέσιμη μιά μικρή καμαρούλα στὸ τελευταίον πάτωμα, κάτω από τὰ κεραμίδια. Ὁ άγνωστος τήν έπιασε άμέσως, πρὶν άκόμη τήν δῆ. Πλήρωσε τρία νοίκια προκαταβολικά κί' έγκατεστάθηκε τήν ίδια κιόλας ήμέρα στὸ δωμάτιό του. Ἡ μόνες άποσκευές πὸν έφερε μαζί του ήταν μιά μικρή κασσετίνα, αὐτή άκριβῶς πὸν μὸν πούλησε ὁ παλαιοπώλης.

Πέρασαν ένας, δύο, τρεις μήνες. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ σπιτονοικοκύρης έλαχιστες φορές είδε τὸν νοικάρη του, γιά τί ὁ παράξενος αὐτός τυπος δέν έβγαίνει σχεδὸν διόλου από τὸ δωμάτιό του. Ὁ καταστηματαρχης είχε καταλάβει, από τήν έκφρασι τῆς μελαγχολίας πὸν ήταν χυμένη στὸ πρόσωπο τοῦ άγνωστου, ὅτι ή ζωή του έκρυβε κάποια κρυφή τραγωδία. Θά ήταν περιεργος νά τήν μάθη. Μα πὸς θά μπορούσε κανείς νά πάρη λόγια από τὸν άμίλητο εκείνο και συλλογισμένο άνθρωπο, ὁ όποίος φαινότανε σάν νά ζοῦσε μακριά από τὸν κόσμο;

Μιά μέρα, ὁ μυστηριώδης νοικάρης άρρώστησε θαραία. Ὁ παλαιοπώλης άνέβηκε νά τὸν δῆ και νά τὸν ρωτήση μήπως χρειάζότανε τίποτα, άφου δέν είχε κανένα κοντά του νά τὸν κυτάξει. Και ὅταν τὸν είδε τελείως έξαντλημένο, σ' έλεινή κατάσταση, ρυπαρὸ και άτημέλητο μέσα σ' ένα άσιγύριστο δωμάτιο, δέν μπόρεσε νά κρατηθῆ και τοῦ εἶπε:

— Μήπως θέλετε νά είδοποιήσω κανένα φίλο σας ή συγγενή σας νάρθῆ νά σας είδοποιήσῃ;

— "Αλλοίμονο! δέν έχω πειά στὸν κόσμο οὔτε φίλους,

οὔτε και συγγενείς! άποκρίθηκε ὁ άγνωστος, κουνῶντας μελαγχολικά τὸ κεφάλι του. Εἶμαι μόνος, ὀλομόναχος, στὸν κόσμο... "Ας εἶνε, ὅμως... Τὸ ενδιαφέρον πὸν δείξατε γιά μένα, μὸν δίνει τὸ δικαίωμα νά σας ζητήσω μιά χάρι. Δέν έχω διόλου λεπτά. Κρατήστε αὐτὴν τήν κασσετίνα και δώστε μου λίγα χρήματα... Καθὼς βλέπετε, ή κασσετίνα αὐτή έχει κάποια άξια... "Ω! δέν ζητῶ και πολλὰ χρήματα... Θέλω μονάχα ὅσα μὸν χρειάζονται γιά νά περάσω τις λίγες μέρες πὸν μὸν μένουν νά ζήσω...

— Μα, τί εἶνε αὐτὰ πὸν λέτε! άνεφώνησε ὁ καταστηματαρχης.

— Ναι, ξέρω καλά τί λέω! ψιθύρισε ὁ άγνωστος. "Εκείνος δέν θέλει νά ζήσω πολὺ άκόμα!...

— Ποιὸς εἶνε οὗτος; ρώτησε κατάπληκτος ὁ παλαιοπώλης.

— Τὸ φαντασμα! οὔρλιασε ὁ μελλοθάνατος. Τὸ δικὸν μου τὸ φαντασμα, πὸν τοῦ έδωσα εγὼ σάρκα και ὀστά και πὸν δέν παύει νά με κυνηγᾶ, νά με θασανίζει!... Σέ λίγο, θά με σκοτώσῃ!...

Ὁ καταστηματαρχης φαντάστηκε ὅτι ὁ άρρωστος είχε παραμιλητό.

— Μα, δέν τὸν βλέπετε τὸν δαίμονα αὐτόν; — συνέχισε ὁ άγνωστος, με λαχανιασμένη φωνή, ρίχνοντας γύρω του βλέμματα τρόμου. Τριγυρνᾶει πάντοτε κοντά μου... περιμένει τήν κατάλληλη στιγμή νά ριχτῆ άπάνω μου!... Φύγε, καταραμένε, φύγε!... "Αρκετὰ με θασάνισες ὡς τώρα!...

Κί' ὁ νοικάρης άρχισε νά σπαρταρᾶ και νά χτυπιέται

στὸ κρεβάτι του, σάν νά πάλευε μ' έναν άόρατο έχθρό... Ὁ παλαιοπώλης, χωρίς νά χάσει τήν ψυχραιμία του, τοῦ έβαλε στὸ κεφάλι μιά κρύα πετσέτα, τοῦ έδωσε ένα μικρὸ ποσὸν γιά τήν κασσετίνα του και τὸν καληνύχτισε, λέγοντάς του ὅτι τήν άλλη μέρα τὸ πρωί θά περνοῦσε νά τὸν ξαναδῆ. Ὡστόσο, τήν έπομένη, ὅταν μπήκε στὸ δωμάτιο τοῦ άρρωστου, θρήκε τὸν νοικάρη του νεκρὸ, ξαπλωμένο στὸ πάτωμα. Ἡ περιγραφή άκαταστασία θασίλευσε στὸ δωμάτιο. Ἡ καρέκλες και τὰ τραπέζια ήσαν άναποδογυρισμένα. Και ὁ νεκρὸς θρήθηκε στραβολαιμισμένος, σάν νά τοῦ εἶχε στρίψει κάποιος τὸν λαιμό... Ὁ γιατρός πὸν έκλήθη νά διαπιστώσει τὸν θάνατο, τὸν άπέδωσε σέ άποπληξία. Μα ὁ ιδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ είχε σχηματίσει τήν γνώμη, ὡστερ' από εκείνα πὸν είδε και άκουσε, ὅτι ὁ νοικάρης του ὀλοφονήθηκε από τὸ φαντασμά του, χωρίς ὅμως νά μporῆ και νά εξηγήσει τὸ πὸς και τὸ γιάτί...

Αὐτὴν τήν παράδοξη ιστορία μὸν άφηγήθηκε ὁ παλαιοπώλης. Και ή λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τοῦ άγνωστου μ' έκαναν νά συμπαθῆσω περισσότερο τήν κασσετίνα, τήν όποία τοποθέτησα στήν καλύτερη θέση τοῦ γραφείου μου.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς άπό τότε. Μιά ήμέρα, ένῶ ξεσκόνιζα τὸ γραφείο μου, ή κασσετίνα έπεσε κάτω κί' άνοιξε σέ τέσσερα κομμάτια. Ένῶ προσπαθοῦσα νά δω πὸς θά μπορούσε νά διορθωθῆ τὸ πολύτιμο αὐτό κομψοτέχνημα, άνεκάλυψα μέσα στὸ κούφιο σκέπασμά του ένα μικρὸ τετραδίο, γεμᾶτο με λεπτά και στενά γράμματα. Με τις πρώτες ματιές πὸν τοῦ έρριξα, κατάλαβα ὅτι περιείχε μιά σπουδαία άποκάλυψη. Τὸ διάβασα ὀλο από τήν αρχή ὡς τὸ τέλος, λαχανιάζοντας από άγωνία — και τώρα παραδίδω στήν δημοσιότητα τήν άπίστευτη αὐτή και καταπληκτική έξομολόγησι τοῦ άνθρώπου πὸν ὀλοφονήθηκε άπὸ τὸν εαυτό του. Αὐτὰ πὸν θά διαβάσετε παρακάτω εἶνε τόσο άπίθανα και τρομακτικά, ὡστε φοβᾶμαι μήπως δέν με πιστέψετε. Σας ὀρκίζομαι, ὅμως, ὅτι δέν άλλαξα οὔτε μιά λέξι από τὸ χειρόγραφο τοῦ άγνωστου.

«Θεέ μου! Εἶνε αλήθεια ὅτι ή ιστορία αὐτή συνέβη σέ μένα;... Ἀκόμα δέν μπορῶ νά τὸ πιστέψω πὸς ήταν δυνα-

τόν να γνωρίση ένας άνθρωπος μιά τόσο τρομαχτική περιπέτεια — και, πολύ λιγώτερο, πώς ή περιπέτεια αυτή θα συνέβαινε σε μένα τόν ίδιο... Τώρα, όμως, ό,τι έγινε, έγινε... Τίποτα πια δεν μπορεί να μεταβάλη τὰ πράγματα... Ποιός θάχη την δύναμι ν' αντισταθῆ κατά του Θεού; Ένας μονάχα άνθρωπος είχε τὸ τρελλό αυτό, τὸ ἀπελπισμένο θάρρος: ΕΓΩ!... Καί ἐγὼ ἔλαβα τὴν τιμωρία πού μου ἔπρεπε... Έτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Δοξασμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομα του Θεοῦ!...

»Δὲν ξέρω ἂν ἡ παθητικὴ αὐτὴ ἐξομολόγησίς μου θὰ πείσει καμμιά μέρα στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου... Δὲν ξέρω ἂν θὰ βρεθῆ ἓνας ἄνθρωπος πού θὰ ἔχη τὴν τύχη — ἢ τὴν κατάρα — νὰ μάθῃ τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου... Ὡστόσο, χάριν του ἀγνώστου αὐτοῦ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη, πρὶν ἐξιστορήσω τὴν φριχτὴ περιπέτεια μου, νὰ δώσω μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθόν μου...

»Κατάγομαι ἀπὸ μιά οἰκογένεια πολὺ καθὼς πρέπει. Σπούδασα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα πανεπιστήμια τῆς Φιλαδέλφειας. Ἦμουν ἀκόμα φοιτητὴς ὅταν ἐρωτεύθηκα μιά ἀγνή κοπέλλα, μιά κοπέλλα πού φαινότανε σὰν νὰ ζούσε περισσότερο στὰ σύννεφα, ἀνάμεσα στοὺς ἀγγέλους, παρά στὸν πεζὸ κόσμο μας... Ἡ ἀγάπη τῆς νέας αὐτῆς εἶχε πλημμυρίσει ὀλόκληρη τὴν ζωὴ μου. Ζούσα μονάχα γι' αὐτὴν, ἦμουν ἔτοιμος νὰ θυσιάσω καὶ τὶς φιλοδοξίες μου γιὰ νὰ τῆς φανῶ εὐχάριστος... Μιά μέρα, ὅμως, ἡ ἀγαπημένη μου ἔπεσε ἄρρωστη, χωρὶς νὰ μπορέσῃ κανένας γιατρός νὰ κα-

ταλάβῃ τὴν ἀφοριμὴ τῆς ἀρρώστειας τῆς... Καί ἄρχισε νὰ σβύ-

νη σιγά-σιγά, σὰν κερὶ, νὰ μαραίνεται σὰν λουλουδί πού τοῦ στέρησαν τὸ νερό...

Προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι θὰ γινότανε καλὰ, ὅτι θὰ ξανάνθιζαν μιά μέρα στὰ μάγουλά τῆς τὰ χρώματα τῆς ὑγείας. Μὰ

ἡ ἀγαπημένη μου πέθανε ἓνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα νὰ μαντεύσῃ τὸ μυστικὸ τῆς ἀρρώστει-

ας τῆς... Πέθανε καί μ' ἀφήσε μονάχα — περισσότερο νεκρὸ παρά ζωντανό... Στὴν ἀρχὴ, νόμιζα ὅτι δὲν

θα μπορούσα νὰ ζήσω, ὅτι θ' ἀκολουθοῦσα κι' ἐγὼ τὴν καλὴ μου στὸν τά-

φο — ἢ, τοῦλάχιστον, ὅτι θὰ τρελλαινόμουν... Φαίνεται, ὅ-

μως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὀπλισμένος μὲ μεγαλύτερη ἀντοχὴ ἀπ' ὅσο φαντάζεται ὁ ἴδιος. Ἐξῆρα, λοιπόν... Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀνάμνησις τῆς νεκρᾶς μὲ κυνηγοῦσε παντοῦ, ἐπειδὴ ἀρχισα νὰ ζῶ περισσότερο στὸν κόσμον τὸν δικό τῆς πα-

ρά στὸν δικό μας, ἀποφάσισα νὰ καταγίνω μὲ τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες, μὲ τὴν ἀόριστη ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ βοηθοῦσαν νὰ κατανοήσω τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ νὰ ἔλθω σὲ πῶς στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀγαπημένη μου...

Ἐἶχα ἀκούσει ὅτι μονάχα ἡ μυστηριώδης Ἀνατολὴ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ προβλήματα τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς... Ἡ περιουσία μου μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἱκανοποιήσω κάθε εἶδους ἰδιοτροπία μου. Ἄφησα, λοιπόν, στὴ μέση τὶς πανεπιστημιακὲς μου σπουδές, ἐγκατέ-

λειψα τὴν οἰκογένειά μου καὶ τοὺς φίλους μου, μπήκα σ' ἓνα καραβὶ καὶ ἀρχισα νὰ περιφέρωμαι, σὰν κολασμένος, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον στὴν Συρίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν στὴν Ἰσπανίαν — στὴν Ἰσπανίαν τῶν Μαυριτανῶν. Στὰ ταξίδια μου αὐτὰ, μονάχα μιά σκέψις μὲ κατεῖχε: πὼς νὰ μάθω

τὰ μυστικὰ τῶν πρωτογόνων αὐτῶν λαῶν, τὶς ἀπόκρυφες θρησκευτικὲς πεποιθήσεις των, τὶς ἀντιλήψεις των γιὰ τὸν θάνατον...

Μιά μέρα, ἐρευνῶντας στὸν τάφο ἑνὸς Αἰγυπτίου σοφοῦ, στὸ Κάιρο, ἀνακάλυψα μιά περγαμινὴ μὲ λίγες φράσεις, γραμμένες στὴν διάλεκτον τῶν κοπτῶν, τὴν ὁποία ἔτυχε νὰ γνωρίζω.

»Ὡ! δὲν θὰ σᾶς πῶ τί διάβασα στὴν περγαμινὴ αὐτὴ!

Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὶς λεπτομέρειες τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ μυστικοῦ, πού στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς μου. Ένα μονάχα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ: ἡ καταραμένη αὐτὴ περγαμινὴ μοῦ φανέρωσε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἓνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ δώσῃ σάρκα καὶ ὅσῃ στὸν ἄλλον ἄνθρωπον πού ἔχει μέσα του, — στὰ σκοτεινὰ δηλαδή καὶ κακούργα ἐνστικτὰ πού βασανίζουν, στὸν κόσμον αὐτὸν καὶ τὸν μεγαλῶτερον ἅγιον... Μὲ καταλαβαίνετε, βέβαια, τί θέλω νὰ πῶ: Ποιός εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού δὲν ἐνοίωσε, ἔστω καὶ μιά φορὰ στὴ ζωὴ του, νὰ γίνεταί μέσα του μιά τρομερὴ μάχη μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ;... Ἐ! λοιπόν! ἡ περγαμινὴ πού ἀνεκάλυψα μοῦ μάθαινε τὸν τρόπο νὰ ξεχωρίσω τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους, πού συνυπάρχουν σὲ κάθε ἄνθρωπον, καὶ νὰ τοὺς μεταβάλω σὲ ΔΥΟ ζωντανούς, ἀνεξάρτητους ὀργανισμούς!...

»Μὲ τὸ μυαλὸ κλονισμένο ἀκόμα ἀπὸ τὴν λύπη πού μοῦ προξένησε ὁ θάνατος τῆς ἀγαπημένης μου, μὲ τὴν συνείδησί μου ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τῶσων καὶ τῶσων βιβλίων ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω στὴν ἀρχὴ τὴν τρομαχτικὴ σημασία τοῦ πειράματός μου. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ κατάρθωνα κάτι πού δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ πραγματοποιήσῃ κανεὶς ἄνθρωπος, μὲ ζάλισε, μ' ἔκανε νὰ πλημμυρίσω ὀλόκληρος ἀπὸ περηφάνεια... Καὶ ἀποφάσισα ἀμέσως νὰ ἀκολουθήσω τὶς ὁδηγίες τῆς περγαμινῆς — καὶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ πιὸ ἐξωφρενικὸ ἀπ' ὅλα τὰ ἀπραγματοποίητα ὄνειρα πού εἶδε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.....

.....

»...Μακριὰ ἀπὸ τὸν

κόσμον, μὲ τὴν βοή-

θεια μερικῶν μαύ-

ρων σκλάβων, ἔχτι-

σα στὴν Συρίαν, στὴν

κορφὴ ἑνὸς ἀπάτη-

του βουνοῦ, ἓνα κά-

στρο, πού μοῦ χρη-

σίμεινε καὶ γιὰ ἐρ-

γαστήριον... Καὶ διέ-

θεσα ὀλόκληρη τὴν

περιουσία μου γιὰ

τὴν ἀγορὰ τῶν μη-

χανημάτων, πού ἦ-

σαν ἀπαραίτητα γιὰ

τὴν πραγματοποίησι

τοῦ σχεδίου μου...

»Ὡ! μὴ περιμένετε ἀ-

πὸ μένα νὰ σᾶς περι-

γράψω λεπτομερῶς

τὰ διαβολικὰ αὐτὰ

μηχανήματα! Δὲν θὰ

τὸ κάνω ποτὲ αὐτό,

γιατὶ φοβᾶμαι μή-

πως βρεθῆ καὶ κανέ-

νας ἄλλος τρελλός,

να ἔλαβῃ τὸ πείραμά μου... Τὸ

τρομερὸ αὐτὸ μυστικὸ πρέπει νὰ τὸ πάρω μαζί μου στὸν

ἄλλον κόσμον... Ἐσχισα ἤδη τὴν περγαμινὴν, πού βρῆκα

στὸν τάφο τοῦ Αἰγυπτίου σοφοῦ... Καὶ ὅταν θὰ κλείσω κι'

ἐγὼ τὰ μάτια μου, κανεὶς στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορῆ νὰ ξέ-

ρῆ τὸ φριχτὸ αὐτὸ μυστήριον.

»Ὡστόσο, δὲν μπορῶ ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ

σᾶς πῶ ὅτι τὰ κυριώτερα ὄργανα πού μεταχειρίστηκα γιὰ

τὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων μου ἦσαν ἓνας τεράστιος

μαγνήτης, ἓνας πελώριος φακός κι' ἓνας μέγας καθρέ-

φτης. Ὁ φακὸς θὰ ἀπορροφοῦσε, ἂν μπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ

ἔτσι, τὸν ἑαυτὸ μου ἀπὸ τὸν καθρέφτη καὶ ὁ μαγνήτης θὰ

τραβοῦσε κατόπιν, μέσα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ περίβλημά μου,

τὸν ἄνθρωπον πού εἶχα μέσα μου, τὴν δευτέραν προσωπικό-

τήτά μου, τὸν δεύτερον ἑαυτὸν μου!...

.....

»Ένα μεσημέρι, τὴν ὥραν πού ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ

κέντρο ἀκριβῶς τοῦ οὐρανοῦ, ἀποφάσισα νὰ κάνω τὸ πρω-

τοφανές, τὸ ἀπίστευτον πείραμα... Στάθηκα μπρὸς στὸν κα-

θρέφτη... ἔνοιωσα τὸν φακὸν νὰ μὲ κατακαίῃ ὀλόκληρον... μοῦ φάνηκε ὅτι θ' ἀναθα σὰν λαμπάδα... καὶ σὲ λίγο αἰ-

θάνθηκα τὸν μαγνήτη νὰ τραβᾷ ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου καὶ τὸ μυαλὸν μου τὴν οὐσίαν τους... Ἐἶχα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἄ- δειασα ὀλόκληρον, ὅτι εἶχα μεταβληθῆ σὲ μιά σκιά τοῦ ἑ-

αυτοῦ μου... Καὶ ξαφνικὰ, εἶδα νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ σῶμα μου ἓνας ἄ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

Τὸ φάντασμά μου θέλει νὰ μὲ στραγγάλισῃ!...

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 15)

Κι' άρχισε να κλαίη, κυριευμένη από ένα παράδοξο συναίσθημα.

Κι' αλήθεια, η Μαρία, έπειτα από λίγο έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Οι χωριανοί της όταν το έμαθαν, έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα. Δεν τολμούσαν να πιστέψουν ότι ήταν δικό της. Σκεφτόντουσαν ότι κάποια άλλη θα το είχε φέρει στον κόσμο κι' ότι η Μαρία, από καλωσύνη, είχε αναλάβει τις ευθύνες του λάθους της. Μά εκείνη διαμαρτύροταν και δήλωνε:

— Είνε δικό μου το παιδί! Ναί, είμαι μητέρα! Μπορείτε να με πετάξετε στη θάλασσα για να μη λερώνω το χωριό σας. Μά κανείς δεν μπορεί ν' άμφισβητήσει ότι δεν είναι δικό μου το παιδί...

Άλλά οι ναυτικοί γελοΰσαν από την καρδιά τους με την καλωσύνη της άμορφης Μαρίας. Κι' έτσι περνούσε ο καιρός ως την ώρα που πέθανε η πλούσια μητέρα της Μαρίας και της άφησε όλη την περιουσία της. Τώρα η Μαρία ήταν μια σωστή άρχοντισσα. Θα μπορούσε να παντρευτεί όποιον άνδρα ήθελε ή ψυχή της, ακόμη κι' αυτόν τον άπιστο Μανάς.

Κι' αλήθεια, όταν το έμαθε ο Μανάς, έτρεξε στη Βρετάνη και προσπάθησε να συναντήσει την Μαρία.

— Τώρα, της είπε, είσαι πλούσια. Οι γονείς μου δεν θα φέρουν πειά καμιά αντίρρηση. Σ' αγαπώ πάντα και θέλω να σε παντρευτώ. Θέλω να δώσω τ' όνομά μου στο παιδί μας.

Μά η Μαρία τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα σαν να είχε μπροστά της έναν άγνωστο.

— Μη χάνεις άδικα τα λόγια σου, του δήλωσε. Το καλύτερο που έχεις να κάνης είναι να φύγης.

— Και το παιδί; τόλμησε να ρωτήσει ο Μανάς. "Ελα, άφου είσαι μια λογική γυναίκα, πρέπει να μ' άκούσης. Σ' αγαπώ και θέλω να ζήσω κοντά σας.

Μά η Μαρία ήταν άμετάπειστη και τον έδιωξε, όπως διώχνει κανείς έναν άγνωστο που τον ένοχλει. "Ηθελε να ζήσει μόνη της, με το παιδί της. Αυτό πειά ήταν η ζωή της. Κ' οι ψαράδες της Βρετάνης την έβλεπαν να προσεύχεται στα πόδια του Έσταυρωμένου κάθε νύχτα που το πέλαγος φουρτούνιαζε κι' άγρίευε. "Η φτωγή κόρη ήθελε να κάνει τον έαυτό της να πιστέψη ότι είχε χαθεί στη θάλασσα ο πατέρας του παιδιού της, ότι δεν ήταν ο Μανάς, ο Μανάς ο αγαπημένος της. "Ηθελε να πιστέψη ότι το παλληκάρι που είχε αγαπήσει εκείνο το μαγευτικό σεληνοφώτιστο βράδυ ήταν κάποιος άλλος άνθρωπος, άξιος της αγάπης της. "Η φτωγή κόρη ζούσε πειά μέσα σ' ένα όνειρο...

«ΚΛΑΙΩ... ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΩ !...»

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

Ο Ζώρζ, έσκυψε πάνω από την Μπέρτα και της είπε γελώντας:

— Κυρία, το τραπέζι είναι έτοιμο!

"Η Μπέρτα σήκωσε το κεφάλι της. "Ο Ζώρζ είδε, κατάπληκτος, ότι τα μάτια της ήσαν δακρυσμένα... Ποτέ ως τότε δεν είχε άντικρύσει τέτοια έκφραση στα μάτια της γυναίκας του...

— Κλαίς; φώναξε.

— "Οχι, όχι! ψιθύρισε η Μπέρτα.

Και σηκώθηκε όρθια. Άγκάλιασε τον άντρα της, ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και συνέχισε, άναστενάζοντας:

— Ναί, η αλήθεια είναι ότι κλαίω... από την μεγάλη μου αγάπη για σένα!... Φίλησέ με, άντρούλη μου!...

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

— Εύκολότερο είναι να θρής άηδόνι με θραχνή φωνή, παρά κορίτσι που δεν φιλήθηκε πριν παντρευτεί.

— Τα τρυφερά χέρια μιας κοπέλλας μπορούν να λυγίσουν και σίδερα...

— Να φοβάσαι την κόρη εκείνη που λέει ότι δεν θέλει να παντρευτεί.

— "Ο σοφός σκέφτεται με το μυαλό του. "Ο ποιητής σκέφτεται με την καρδιά του. "Η κόρη σκέφτεται με το μυαλό και την καρδιά του αγαπημένου της.

— "Όταν θλέπης ένα κορίτσι να κλαίη, δεν πρέπει να γελάς.

— "Η μεγαλύτερη ήδονή της κόρης είναι η σκέψις ότι, μια μέρα, θα γίνει σκλάβια.

— "Η κόρη που δεν δοκίμασε μια μικρή έρωτική άπογοήτευση πριν από το γάμο της, δεν θα γίνει καλή σύζυγος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ!..

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

τμός... "Ο άτμός αυτός μεταβλήθηκε σιγά - σιγά σε μια θολή σκιά, σε μια σιλουέττα, ώσπου στο τέλος πήρε την μορφή ανθρώπου — την δική μου μορφή... Μά όταν την άντικρυσσα καλά, πάγωσα όλόκληρος από φόβο... "Ο άνθρωπος αυτός μου έμοιαζε καταπληκτικά, και όμως ήταν ένα άποκρουστικό τέρας! Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα πιο συχαμερό, πιο άντιπαθητικό πρόσωπο! Και όμως το τέρας αυτό ήμουν έγώ — έγώ!...

»Μονάχα την στιγμή εκείνη κατάλαβα τί έγκλημα είχα κάνει άπέναντι του Θεού και του έαυτού μου!... "Εδωσα σάρκα και όσα σ' έναν άνθρωπο που τον είχε ως τότε ο Δημιουργός θαμμένο στα βάθη της συνειδήσεώς μου, σ' ένα όν που δεν έπρεπε ποτέ να παρουσιαστεί στο φώς της ημέρας! "Εβγαλα μια κραυγή τρόμου και άπελπισίας — κι' έπεσα κάτω άναίσθητος...

»Όταν συνήρθα, είδα τον δεύτερο έαυτό μου, το φάντασμα μου, το πλάσμα που του έδωσα έγώ ζωή, να γελά σαρκαστικά, σκυμμένο από πάνω μου... "Ω! ποιά λόγια θα μπορέσουν να εκφράσουν την άλλοφρεσύνη που δοκίμασα τότε, όταν κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ ν' άπαλλαγώ από την παρουσία του δαίμονα αυτού;... Συγχρόνως, ένα άλλο πρόβλημα με βασάνιζε: "Ηταν δυνατόν να έχω τόσα χρόνια μέσα μου ένα τέτοιο τέρας, χωρίς να το ξέρω ούτε έγώ ο ίδιος;...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

Οι κακοποιοί γονάτισαν, τρέμοντας.

— Πρό όλίγου, έξηκολούθησε ο Κάρολος, είχατε την καλωσύνη να μου πητε τί όνειρα είδατε την περασμένη νύχτα... Τώρα θα σας πω κι' έγώ, με τη σειρά μου, τί όνειρο είδα τη νύχτα που μάς πέρασε... Σας είδα, λοιπόν, κρεμασμένους και τους τέσσερες από το ψηλότερο δέντρο του δάσους αυτού!...

Τα λόγια αυτά ίσοδυναμούσαν με διαταγή...

Ένω ο βασιλεύς και οι ακόλουθοί του άπομακρύνονταν από το δάσος, μερικοί στρατιώτες έπιασαν τους τέσσερες ληστές και τους κρέμασαν από ένα δέντρο...

Μόλις γύρισαν στ' άνάκτορα, ο Κάρολος μάζεψε όλους τους ευγενείς του στην μεγάλη αίθουσα του θρόνου και είπε παρουσία τους στον δόν Φαβρίκιο:

— Σε σένα, Φαβρίκιε, χρωστώ τη ζωή μου. "Η σφυρίχτρα που σου χάρισα σήμερα μου προσέφερε μεγάλη έκδούλευση... Πρέπει ν' άμειφθής για την καλή σου έμπνευση. Σε όνομάζω, λοιπόν, δούκα της Σφυρίχτρας!...

...Έπέρασαν πολλές έκατοντάδες χρόνια από την ημέρα που συνέβη σ' ένα δάσος της παληάς Καστίλλης η ιστορία που σας άφηγηθήκαμε παραπάνω. Άλλά μέχρι σήμερα οι άπόγονοι του δόν Φαβρικίου φέρνουν με ύπερηφάνεια τον τίτλο του δούκος της Σφυρίχτρας.